

strængende for dem, eller ogsaa vil der spildes megen Tid for de klassiske studerende, fordi det vil blive en Gentagelse af, hvad de have læst af de klassiske Sprog, med mindre man da vil gaa den tredje Vej — hvad der ogsaa lader sig gøre — at Væren anlægges det saaledes, at hans Undervisning i Græsk kun medtager alt, hvad der hører til den Side af Sagen, men gemmer alt det andet til andre Timer. Dette vil jeg imidlertid overmaade nødt til, thi saa vil Undervisningen i græsk Sprog blive meget kedelig, lad mig sige det ligefrem, for dem, der skulle lede den; saa ville de miste en stor Del af den Interesse, de have derfor; thi det, der har Interesse for den Lærer, der forstaar at lede denne Undervisning, er at føre Eleverne ind i Oldtidslivet, føre dem ind i Forholdene hos de gamle Folk gennem Undervisning i Sproget og hvad dertil hører. Det, der er sagt i Betænkningen om Undervisningen i græsk Sprog, at studerende, der have taget den sprogvidenskabelige Eksamen, trods al den Tid, de have anvendt paa Læsningen af Græsk, ikke ere komne videre, end at de ikke kunne læse et let Stykke af en græsk Forfatter ved Hjælp af Vokabular og Grammatik, maa jeg paa det bestemteste paastaa er urigtig Tale. Man kan sige og gentage det saa tit, som man vil, jeg vil sige, at det tale afgørende Erfaringer og Kendsgerninger imod. Jeg kan her henvise til, hvad der er sagt af Skolebestyrer Secher, som jeg før nævnte, angaaende den Prøve, han har anstillet med nogle Elever, og som sikkert tyder paa, at de netop kunne det, man siger, de ikke kunne. Jeg kan ogsaa henvise til en Artikel, som i Sommer stod i „Dagbladet“ — jeg tror, det var i Sommer, men det kan maaske have været tidligere — af Adjunkt Selchau i Kønne, hvor han gør Rede for, at han har kunnet føre sine Disciple saa vidt, at de allerede ved Udgangen af 4de Klasse kunne have Lyft til at læse Græsk kursivt. Og saa vil jeg endelig henvise til, hvad jeg selv veed, at de Studenter, vi saa ved det teologiske Fakultet, ere i Stand til at læse det nye Testamente ved Hjælp af Vokabular og Grammatik. Det kan ikke nytte, at man kommer og fortæller mig noget andet, thi jeg har Hundreder og atter Hundreder af Eksempler derpaa, saaledes at det er en aldeles sikker Kendsgerning, at Studenter, der have været slittige i Skolen og der faaet den almindelige Undervisning i Græsk, ere komne saa vidt, at de kunne læse et let Stykke ved Hjælp af Vokabular og Gram-

matik. Med Hensyn til, hvilken Betydning Undervisning i Græsk i øvrigt har, saa har jeg haft Lejlighed til at udtale mig; jeg kunde godt staa og optage Tingets Tid endnu længere, men det tror jeg, ingen Nytte er til. De to Anstuelser staa stærkt lige overfor hinanden, den rent realvidenskabelige mod den aandsvidenskabelige, og saaledes vil det blive ved. Skulde det ikke være bedst at blive enige om helst at se at unde hverandre hver sit, saa at man arbejdede hen til dette derigennem, at der kunde komme Skoler for hver af de to Retninger. Det kunde ikke blive saa forfærdeligt, om der blev oprettet en Skole for matematisk-naturvidenskabelig Dannelse i Kjøbenhavn, eller om en eller to af Landets Skoler bleve henlagte til det samme, og om der ved en af Landets Skoler blev oprettet Tillægs-skoler for Overgang fra den ene til den anden. Jeg veed, at Liden dertil er ikke kommen endnu, men jeg tror, at det er det, som Fremtiden vil bære henimod, men lad os, indtil dette Spørgsmaal klares, se at forhandle med hinanden og se at blive enige om at afhjælpe nogle af Ulemperne. Men her bliver jeg nødt til at sige til det ærede 5te Medlem for 1ste Kred, at, naar han talte om hans og hans Meningsfællers Villighed til at forhandle, saa gælder det om, hvorledes man vil forhandle. Det er noget, som ofte er blevet sagt, at i gamle Dage, inden Wisnepolitikens Tid, naar Folketing og Landsdag forhandlede med hinanden, dreves Forhandlingen ofte efter Studerhandels Princip. Den ene sagde: Jeg vil have det, den anden: Jeg vil have det, saa stod man og aftoderede med hinanden, og til sidst huggede man midt over. Det kan godt være, at man ikke kan handle paa anden Maade, men man maa ikke opstille sine Betingelser straks saaledes, at al Handel bliver umulig, og det maa jeg sige til det ærede Medlem, at de Fordringer, han stillede sidst, ere af den Bestaffenhed, at, hvis han virkelig vil gaa til Forhandling med de Fordringer, maa vi paa den anden Side sige, at saa er der aldeles ingen Udfigt til nogenstunde at komme til Enighed, thi hans Fordringer gif saa vidt, at han endogsaa betragtede som et Offer, der skulde bringes den matematisk-naturvidenskabelige Retning, det, som, hvad den ærede Minister gjorde opmærksom paa, Undervisningsinspektionens Flertal, som han henholdt sig til, havde forlangt netop i den matematisk-naturvidenskabelige Skoles Interesse. Jeg tror, at dette Forslag indeholder Momenter, som virkelig kunne føre til Fremme af Undervisningen, men det gælder saa ogsaa om, at man virkelig viser gensidig Smødelommenhed.